

stillet til hans Disposition, og som det ved Tilvejbringelsen af denne sagkyndige Forsamling ogsaa har været Hensigten, at den højtærede Minister skulde anvende, naar han vilde beskæftige sig med denne Sag, med Arbejdsløshedslovgivningen ud over det, som er tillagt ham i Henhold til Loven.

Det vilde ogsaa være meget ønskeligt at faa at vide, om Arbejdsdirektoratet har medvirket ved dette Lovforslags Udarbejdelse. Mig forekommer der at være adskiligt i Lovforslaget, som tyder paa, at dette ikke er Tilfældet, men at Lovforslaget tværtimod er, hvad jeg nærmest vilde betegne som en Slags ministeriel Hjemmeindustri. Det viser sig mest tydeligt derigennem, at den højtærede Minister har fuldstændig Uret, naar han under sin Fremsettelsestale — som jo foregik under de sædvanlige socialministerielle overordentlig blide Former, ved Fremsettelsen af en Række Diminutiver: Dette var en Ubetydelighed, en Petitesse, som den højtærede Minister i og for sig mente hurtigt maatte kunne gennemføres, og som her og der maatte siges at have nogen Betydning for de arbejdsløse, men som selvfølgelig ikke paa nogen Maade blot tilnærmelsesvis havde det Omfang, som den højtærede Minister kunde ønske en virkelig Revision af denne Lovgivning maatte faa, naar en saadan til sin Tid blev nødvendig — udtalte sig, som han gjorde.

Hele denne Tale, som naturligvis skulde virke beroligende paa det høje Tings Medlemmer, var i Virkeligheden Udtryk for, at den højtærede Minister i denne Sag har været overordentlig slet informeret, saa slet informeret, at jeg ikke kan tænke mig Muligheden af, at han angaaende Sagen har været i Kontakt med Arbejdsdirektoratet; havde han det, maatte den højtærede Minister have vidst bedre Bæsked. Thi det er saa langt fra lykkedes Ministeren at komme udenom den lange Række af Strids-spørgsmaal, som gennem Vinteren 1923—24 beskæftigede Rigsdagen, og da navnlig det i Landstinget nedsatte Udvalg i Anledning af Revisionen af Arbejdsløshedsloven. Det er saa langt fra lykkedes den højtærede Minister at slippe udenom disse Vanskeligheder, at han tværtimod i det her foreliggende Lovforslag er gaaet paa Hovedet ud i dem.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde saaledes for et Øjeblik siden, og det samme sagde ogsaa den højtærede Socialminister ved Fremsettelsen, at for det første var han gaaet ganske uden om Kortproblemet. Men de Herrer ved dog særdeles vel,

at det slet ikke er Tilfældet. Den højtærede Minister er netop ved det første Forslag, som her er stillet, Forslaget om at forhøje Statstilskuddet til de anerkendte Arbejdsløshedskasser til et Beløb, der svarer til 45 pCt. af det samlede Medlemsbidrag, midt inde i Kortproblemet, og hvis den højtærede Minister ikke ved det, kan det kun undskyldes ud fra den Oplysning, den højtærede Minister har givet, at han ikke selv direkte har deltaget i det Arbejde, der blev udført paa Rigsdagen angaaende denne Sag. Men det er mig ogsaa et Bevis for, at den højtærede Minister ikke kan være informeret af Arbejdsdirektoratet, thi der ved man positivt, at dette Spørgsmaal: hvor stort et Procentbeløb af Medlemsbidraget Statstilskudet skal andrage, i allerhøjeste Grad er knyttet og ved Revisionen i Vinteren 1923—24 blev knyttet til Spørgsmaalet om Arbejdsløshedskort. Ærede Medlemmer, som erindrer Forhandlingerne om denne Sag, og naturligvis ganske særlig de ærede Medlemmer, som har deltaget i Udvalgsarbejdet, vil jo huske, at Ydelsen fra offentlige Kasser til Arbejdsløshedskasserne efter den tidligere Lovgivning og ogsaa i Henhold til Arbejdsløshedsloven af 20. December 1921 var ordnet saaledes, at der af Staten betaltes et Beløb, der svarede til Halvdelen af det Medlemsbidrag, som var indgaaet, og af Kommunerne et Beløb, der svarede til en Trediedel af de indgaaede Medlemsbidrag, altsaa for hver 100 Kr. i Medlemsbidrag 83 Kr. fra Stat og Kommune, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen rigtigt har skildret, og endvidere var Kontrollen med Kassernes Virksomhed i Henhold til Loven af December 1921 tilvejbragt ved Hjælp af et dertil særlig indrettet Arbejdsløshedskort, et Arbejdsløshedskort, som man var meget utilfreds med i socialdemokratiske Kredse og vel ogsaa indenfor adskillige Arbejdsløshedskassers Ledelse, et Kontrollkort, som man derfor ved Revisionen i 1923—24 paa ny rejste Strid om og krævede afskaffet. Jeg maatte som Indenrigsminister den Gang tage den Stilling til dette Krav, at hvis man fra Kassernes Side ønskede om ikke at slappe Kontrollen med Kassernes Arbejde saa dog i alt Fald selv, uden Indgriben fra det offentlige Side ud over det almindelige Tilsyn med Kasserne, som Arbejdsdirektoratet skal føre, at forvalte de betydelige Midler, der stilledes til Disposition, saa maatte Midlerne i højere Grad, end Tilfældet hidtil havde været, hvile paa Kassemedlemmernes Ydelse; med andre Ord, skulde Staten opgive sin Indflydelse paa Kontrollen med Kassernes Arbejde, maatte Statsbidraget væsentligt nedsættes. Resultatet